Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje pouze důvod zmatečnosti podle § 281, č. 9, písm. a), b) [správně pouze č. 9, písm. a)] tr. ř. a snaží se dovoditi, že zjištěné jednání obžalovaného nemůže naplniti skutkovou podstatu zločinu zpronevěry, správně spoluviny na zpronevěře, jímž byl obžalovaný uznán vinným (ani jiného trestného činu před soud příslušejícího), a to pro nedostatek objektivní skutkové podstaty tohoto zločinu. Podle názoru zmateční stížnosti ztratil vlastník věcí, které měly býti propašovány do Polska, poškozený P., odevzdáním věcí spoluobžalovanému B. k tomuto nedovolenému účelu podle § 1174 obč. zák. jakékoli vlastnické a obligační nároky na vrácení věci, věci se tím staly věcí ničí (res nullius) a B. nabyl k těmto věcem okupací právo vlastnické. Nešlo prý proto o věci B-ovi pouze svěřené ve smyslu § 183 tr. z. Tento názor zmateční stížnosti jest právně mylný. Nalézací soud zjistil, že klenotnické zboží v obou kufrech uložené bylo vlastnictvím poškozeného P. a že podle úmluvy mezi jeho plnomocníkem R. a B-em měl B. za úplatek propašovat oba kufry do Polska. Rozhoduje zde jediné trestněprávní pojem svěření, upravený v § 183 tr. z. bez ohledu na civilněprávní pojmy, jemu odpovídající. Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu (rozh. č. 5770, 6225 Sb. n. s.) záleží svěření v propůjčení skutečné dispoziční moci nad věcí v předpokladu nebo důvěře, že s ní ten, jemuž byla svěřena, naloží určitým způsobem, nebo že jí použije jen k tomu účelu, za kterým mu byla dispoziční moc dána. Posoudí-li se zjištěná skutečnost, že vlastník věcí, vlastně jeho plnomocník, učinil opatření, aby byly věci vydány B-ovi za tím účelem, aby je podle úmluvy dopravil vlastníkovi do Polska, s tohoto právního hlediska, pak nemůže býti pochybnosti o tom, že byly věci B-ovi pouze svěřeny ve smyslu § 183 tr. z. Pokud zmateční stížnost, popírajíc to, pomíjí zjištěnou skutečnost, že měl B. podle úmluvy dopraviti kufry na určité místo a že je měl dopraviti přes hranice společně s poslem a důvěrníkem P-ovým, vlastně R-ovým, S-em (a tam jim je zřejmě odevzdati), není provedena po zákonu (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.). Ježto byly věci B-ovi pouze svěřeny ve smyslu § 183 tr. z., aby je dopravil do Polska P-ovi, dopustil se B. tím, že si část věcí ponechal, část rozdal a prodal, zadržení a přivlastnění ve smyslu § 183 tr. z. Nalézací soud proto nepochybil, když shledal ve zjištěném jednání B-ově skutkovou podstatu zločinu zpronevěry a ve zjištěném jednání obžalovaného A. skutkovou podstatu zločinu spoluviny na zpronevěře. Okolnost, zda bylo právem proti obžalovanému příslušnými finančními úřady zavedeno i trestní řízení důchodkové, nemá zde významu, rovněž i to, jak by věc měla býti posuzována podle předpisů soukromoprávních.

Čís. 6418.

K subjektivní skutkové podstatě zločinu podle § 83 tr. z. věta druhá stačí pachatelovo vědomí, že do cizího příbytku vstupuje proti vyslovené nebo i jen předpokládané vůli oprávněné osoby. Není třeba, aby pacha-

tel již předem zamýšlel vykonati násilí; stačí, že bylo násilí po bezprávném vniknutí skutečně vykonáno. Účel a pohnutka činu nerozhoduje.

I manželka, žijící odloučeně od manžela a zároveň spolumajitelka domu, manželem obývaného, se může dopustiti zločinu podle § 83 tr. z. násilným vpádem do tohoto domu.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1939, Zm I 520/39.)

Obžalovaná nežije se svým manželem P. ve společné domácnosti v domě, který je vlastnictvím obou manželů, neboť se z tohoto domu se všemi svými věcmi odstěhovala a domáhá se žalobou rozvodu manželství od stolu a lože. Dne 31. října 1938 přišla obžalovaná se svými dvěma bratry k domu, v němž nyní bydlí P. sám, aby na něm vymohla vydání hnacího řemene k mlátičce. P. je nepustil do domu a odepřel vydati řemen, dokud nepřijde obecní strážník. Obžalovaná s jedním ze svých bratrů sekerou vypáčila zamčené domovní dveře, vnikla se svými bratry do předsíně, kde se bratři obžalované vrhli na P-a a zlým nakládáním ho přiměli k vydání řemene.

Proti rozsudku, jímž byli všichni tři uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle § 83 tr. z., podala obžalovaná zmateční stížnost, kterou nejvyšší soud zamítl.

Z důvodů:

Zmateční stížnost namítá s hlediska zmatku podle § 281, č. 9, písm. a) tr. ř., že byla obžalovaná uznána vinnou zločinem podle § 83 tr. z., ač nebylo zjištěno, že si byla vědoma, že ruší pokojnou držbu P-ovu, že se za tím účelem vědomě ozbrojila a že do domu vstoupila ve zlém úmyslu, vykonati tam násilí. Leč zmateční stížnost přehlíží, že byla obžalovaná uznána vinnou zločinem podle § 83, zřejmě druhé věty tr. z. — k němuž není po subjektivní stránce třeba vědomí rušení držby, nýbrž pouze pachatelovo vědomí, že vniká do cizího domu nebo příbytku (rozh. č. 3795 Sb. n. s.), to jest, že tam vstupuje proti vyslovené nebo i jen předpokládané vůli oprávněné osoby (rozh. č. 4017 Sb. n. s.) — spáchaným s více lidmi sebranými (stačí tři osoby, jednající ve vzájemném dorozumění — rozh. č. 4017 Sb. n. s.), aniž nalézací soud uvedl ve výroku rozsudku, že šlo o útok se zbraní a aniž vzal za přitěžující, že jest kvalifikace zločinu podle § 83 tr. z. splněna ve dvojím směru. Ke zločinu podle druhé věty § 83 tr. z. se také nevyžaduje, aby pachatel měl již předem zlý úmysl vykonati násilí, nýbrž stačí, bylo-li násilí po bezprávném (úmyslném) vniknutí skutečně vědomě vykonáno (rozhodnutí č. 3795, 4739 Sb. n. s.). Bylo-li násilí vykonáno jen částí vetřelců, odpovídají za ně ve smyslu § 83, druhé věty tr. z. i vetřelci, zůstavší po vniknutí nečinnými, bylo-li zjištěno jejich spolupachatelství na vniknutí (rozh. č. 4017 Sb. n. s.). Pokud zmateční stížnost buduje své vývody na skutečnosti, že obžalovaná se svými bratry vůbec nebyla, pokud se týče že na počátku bitky odešla, není provedena po zákonu, protože tyto

skutečnosti nebyly zjištěny nalézacím soudem a obžalovaná se jimi vůbec nehájila (§ 258, odst. 1, § 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.). Pokud zmateční stížnost dovozuje, že obžalovaná neměla býti uznána vinnou zločinem podle § 83 tr. z., protože dům, do kterého vnikla, jest jejím spoluvlastnictvím, přehlíží předně, že obžalovaná byla ve smyslu § 83, druhá věta tr. z. uznána vinnou, že vnikla do domu a příbytku P-ova a pomíjí zjištění nalézacího soudu, že obžalovaná nebydlela v domku, do něhož vnikla (bydlela u své matky), a že tam ani neměla žádných svých věcí. Ostatně se i manželka, žijící odloučeně od manžela, a zároveň spolumajitelka domu jím obývaného, může násilným vpádem do tohoto domu dopustiti zločinu podle § 83 tr. z. (rozh. č. 2079 Sb. n. s.). Poněvadž jsou podle § 83 tr. z. účel pachatelem sledovaný a pohnutka činu nerozhodné (rozh. č. 3795 Sb. n. s.), nemá významu, že si obžalovaná šla pouze pro svůj řemen, který potřebovala.

Čís. 6419.

Okolnost, že bylo v nepřítomnosti obžalovaného provedeno hlavní přelíčení a vydán rozsudek i o sbíhajícím se přestupku, o němž obžalovaný nebyl v přípravném řízení vyslechnut, není důvodem zmatečnosti podle § 281, č. 3 tr. ř. (§ 427, odst. 1 tr. ř.), leda by byla obžaloba rozšířena na onen přestupek teprve při hlavním přelíčení.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1939, Zm II 265/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. z. a přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 411 tr. z., pokud čelila proti výroku, odsuzujícímu obžalovaného pro zločin podle § 99 tr. z., vyhověl jí však, pokud čelila proti výroku, odsuzujícímu obžalovaného pro přestupek podle § 411 tr. z., zrušil napadený rozsudek v této části jako zmatečný ve výroku o vině a v důsledku toho i ve výroku o trestu a výrocích s ním souvisících a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, dbaje při tom pravoplatné odsuzující části.

Důvody:

Na stěžovatele byla podána obžaloba pro zločin podle § 99 tr. z.; při hlavním přelíčení, konaném v jeho nepřítomnosti, byla obžaloba rozšířena na přestupek podle § 411 tr. z. Stěžovatel byl pro oba činy odsouzen a napadá rozsudek z důvodu zmatečnosti podle § 281, č. 3 tr. ř.

S hlediska tohoto důvodu zmatečnosti namítá, že mu nebyla doručena obsílka k hlavnímu přelíčení, konanému v jeho nepřítomnosti a že mu tak byla znemožněna obhajoba; namítá tedy, že byly porušeny předpisy §§ 221, 427, odst. 1 tr. ř. Této výtce však nelze přisvědčiti pokud